

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 860/2018
27.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Радослава Петровића, Мирољуба Томића, Маје Ковачевић Томић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа у саизвршилаштву из члана 203. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Манасијевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 308/15 од 14.12.2017. године и Вишег суда у Врању 2Кж1 103/18 од 27.03.2018. године, на седници већа одржаној 27.09.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Манасијевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 308/15 од 14.12.2017. године и Вишег суда у Врању 2Кж1 103/18 од 27.03.2018. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 308/15 од 14.12.2017. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела крађа у саизвршилаштву из члана 203. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које му је изречена условна осуда, којом му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити, уколико окривљени у року проверавања од 1 (једне) године, не учини ново кривично дело, те је одређено да му се у наведену казну затвора у случају опозива условне осуде, има урачунати и време проведено у притвору од 08.05.2017. године до 10.05.2017. године и од 01.12.2017. године до 14.12.2017. године. Окривљени је обавезан да плати суду паушални износ од 8.000,00 динара, као и да Основном јавном тужилаштву у Врању на име трошкова кривичног поступка, и то на име извршеног финансијског вештачења, плати износ од 1.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени ББ и ВВ су упућени на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Врању 2Кж1 103/18 од 27.03.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, адвоката Мирослава Манасијевића, а пресуда Основног суда у Врању К 308/15 од 14.12.2017. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Манасијевић, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се исте заснивају на доказима на којима се по закону не могу заснивати. У вези са истакнутом повредом, бранилац као незаконите доказе означава: записник о испитивању окривљеног ГГ, сачињен дана 04.09.2013. године пред истражним судијом Основног суда у Врању и записник о саслушању осумњиченог ДД, сачињен дана 03.11.2014. године пред Основним јавним тужиоцем у Врању, сматрајући да се ради о доказима „који су дати“ у другим кривичним поступцима вођеним пред Основним судом у Врању, и то у предметима К 256/17 и К 260/17, и који самим тим нису могли бити коришћени у поступку против окривљеног АА, већ су према ставу браниоца, ГГ и ДД, у овој правној ствари, морали бити испитани као сведоци.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева за заштиту законитости не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Наиме, из списка предмета произилази да је против окривљених: АА, ГГ и ДД, најпре вођен јединствен кривични поступак због кривичног дела крађа у саизвршилаштву из члана 203. став 1. у вези члана 33. КЗ, да је у тој фази поступка, у току истраге окривљени ГГ, пред истражним судијом, изнео своју одбрану на записнику о испитивању окривљеног 1Ки 727/13 од 04.09.2013. године, а такође је и окривљени ДД изнео своју одбрану на записнику о саслушању осумњиченог пред Основним јавним тужиоцем у Врању Кт 1256/13 од 03.11.2014. године. Након окончања истраге и подношења оптужног предлога, кривични поступак против окривљених је вођен под бројем К 308/15, који је потом раздвојен, тако што је суд решењем одредио да се кривични поступци против окривљеног ГГ и ДД, због кривичног дела крађа у саизвршилаштву из члана 203. став 1. у вези члана 33. КЗ, раздвоје и посебно доврше, те у уписнику заведу под новим бројевима, од кривичног поступка против окривљеног АА, због

истог кривичног дела, а да се кривични поступак против окривљеног АА заврши под пословним бројем К 308/15. Такође, из списка предмета произилази да је након раздвајања, кривични поступак против окривљеног ДД вођен под бројем К 260/17 и окончан доношењем правноснажне осуђујуће пресуде К 260/17 од 04.07.2017. године (правноснажна 24.07.2017. године), као и да је кривични поступак против окривљеног ГГ вођен под бројем К 256/17, који је такође окончан осуђујућом пресудом К 256/17 од 23.05.2017. године (правноснажна 21.07.2017. године).

Одредбом члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП је предвиђено да се, осим у случајевима посебно прописаним у том законнику, упознавање са садржином записника о исказима сведока, саопштених или већ осуђених саучесника у кривичном делу, као и записника о налазу и мишљењу вештака, може по одлуци већа обавити сходном применом члана 405. тог законика, ако је реч о исказу саопштеног према коме је кривични поступак раздвојен или је већ окончан правноснажном осуђујућом пресудом.

Полазећи од наведеног и цитиране законске одредбе, по налажењу Врховног касационог суда, како су нижестепени судови у побијаним пресудама приликом утврђивања чињеничног стања везано за кривично дело крађа у саизвршилаштву, за које је окривљени АА оглашен кривим, узели у обзир и одбране окривљених ГГ и ДД, дате у фази вођења јединственог поступка, који поступак је касније раздвојен, и већ окончан правноснажним осуђујућим пресудама у односу на ове окривљене - а са чијом садржином су се упознали у смислу члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП, то по оцени овога суда, наведени искази представљају доказе изведене у складу са Закоником о кривичном поступку, због чега су супротни наводи браниоца окривљеног АА, оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљеног АА указује да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, у захтеву за заштиту законитости се истиче да је изрека побијане првостепене пресуде нејасна и неразумљива, из разлога што је, према ставу браниоца, у изреци требало да стоји да је окривљени АА кривично дело извршио заједно „са ДД и ГГ“, а не „са окривљеним ДД и окривљеним ГГ.“

Изнетим наводима се, по налажењу овог суда, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Такође, у захтеву се наводи и да је изрека побијане првостепене пресуде противречна разлозима, као и да су разлози пресуде међусобно противречни, због чега бранилац сматра да је суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка, коју формално не означава, али по налажењу овог суда, исти указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Бранилац у захтеву за заштиту законитости износи сопствену анализу и оцену изведених доказа, другачију од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним пресудама, закључујући да је суд изведене доказе погрешно ценио, а што за последицу има погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Наиме,

према ставу браниоца, окривљени није могао бити извршилац кривичног дела крађа у саизвршилаштву, из разлога што су му, према наводима захтева, покретне ствари – козе, као и друге ствари, биле поверене на чување и управљање, због чега бранилац оцењује да је у конкретном случају била искључена противправност, те да би се евентуално могло радити само о кривичном делу самовлашће или послуга.

Изнетим наводима, по налажењу овог суда, бранилац оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, те на сопственој верзији утврђеног чињеничног стања, изводи закључак у погледу правне квалификације.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд, захтев браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.